

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2349/25
25.6.2025. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Предраг Васовић, адвокат из Београда, улица Кнеза Милоша број 43, против тужених Универзитета "Мегатренд", као правног следбеника Универзитета Џон Незбит, са седиштем у Београду, Булевар маршала Толбухина број 8, Нови Београд, чији је пуномоћник Драган Маравић, адвокат из Београда, ул.Вишеградска број 6 и тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Предраг Загорчић, адвокат из Новог Сада, улица Павла Симића број 2/1, ради утврђења, поново одлучујући о жалбама тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 755/23 од 05.10.2023. године, поступајући по налогу из решења Врховног суда Рев. 23781/24 од 26.03.2025. године, у седници одржаној дана 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 755/23 од 05.10.2023. године у делу става првог изреке којим је утврђено да је ништав и не производи правно дејство уговор о купопродаји непокретности закључен између Универзитета "Мегатренд" Нови Београд и сада пок.ГТ, бившег из ..., који уговор је оверен дана 20.02.2008. године, пред Трећим општинским судом у Београду под П Ов1 број 64/08, што су тужени дужни признати и трпети, и у том делу као недозвољена **ОДБАЦУЈЕ** тужба тужилаца АА и ББ.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П 755/23 од 5.10.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужиоци, као солидарни повериоци, да туженима накнаде трошкове првостепеног парничног поступка и то туженом Универзитету "Мегатренд" у износу од 456.750,00 динара, а туженој ВВ у износу од 704.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности, па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења, док се захтев тужене ВВ за исплату законске затезне камате на износ трошкова првостепеног поступка за период од 5.10.2023. године као дана пресуђења до дана извршности захтев као неоснован **ОДБИЈА**.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци, као солидарни повериоци, да туженима накнаде трошкове другостепеног поступка и то туженом Универзитету "Мегатренд" у износу од

171.050,00 динара, а туженој ВВ у износу од 171.050,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке утврђује се да је ништав и да не производи правно дејство уговор о купопродаји непокретности закључен између Привредног друштва “НАВИТ PHARM” а.д. ИВАЊИЦА и Универзитета “Мегатренд” Нови Београд, оверен дана 13.12.2006. године пред Првим општинским судом у Београду под II Ов број 2976/06 са припадајућим Анексом I уговора о купопродаји непокретности који је оверен дана 12.03.2008. године пред Трећим општинским судом у Београду под II Ов број 98/2008 што су тужени дужни признати и трпети и уговор о купопродаји непокретности закључен између Универзитета “Мегатренд” Нови Београд и сада пок.ГГ, бившег из ..., који уговор је оверен дана 20.02.2008. године, пред Трећим општинским судом у Београду под II Ов1 број 64/08, што су тужени дужни признати и трпети. Ставом другим изреке обавезују се тужени да тужиоцима, као солидарним повериоцима, солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 2.088.375,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате.

Против наведене пресуде, побијајући је у целости, жалбу су благовремено изјавили тужени, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Одлучујући о жалби тужених Апелациони суд у Београду је донео пресуду Гж 1864/24 од 10.07.2024.године којом је ставом првим изреке преиначио пресуду Вишег суда у Београду II 755/23 од 05.10.2023. године у делу става првог изреке тако што је као неоснован одбио тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о купопродаји непокретности закључен између Привредног друштва “НАВИТ PHARM” а.д. ИВАЊИЦА и Универзитета “Мегатренд” Нови Београд, оверен дана 13.12.2006. године пред Првим општинским судом у Београду под II Ов број 2976/06 са припадајућим Анексом I уговора о купопродаји непокретности који је оверен дана 12.03.2008. године пред Трећим општинским судом у Београду под II Ов број 98/2008, ставом другим укинуо пресуду Вишег суда у Београду II 755/23 од 05.10.2023. године у преосталом делу става првог изреке којим је утврђено да је ништав и не производи правно дејство уговор о купопродаји непокретности закључен између Универзитета “Мегатренд” Нови Београд и сада пок.ГГ, бившег из ..., који уговор је оверен дана 20.02.2008. године, пред Трећим општинским судом у Београду под II Ов1 број 64/08, што су тужени дужни признати и трпети, и у том делу одбацио тужбу тужилаца АА и ББ као недозвољену, а ставом трећим и четвртим одлучио о трошковима првостепеног и другостепеног поступка.

Пресудом Врховног суда Рев 23781/2024 од 26.03.2025.године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована ревизија тужилаца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1864/24 од 10.07.2024.године, а ставом другим изреке наведена пресуда је укинута у ставу другом, трећем и четвртм изреке и

у том делу предмет враћен другостепеном суду на поновно одлучивање.

Према мишљењу Врховног суда израженом у овој одлуци, иако стоји чињеница да су тужиоци поднели тужбу дана 11.10.2017.године против туженог ГГ који је преминуо пре подношења тужбе, како је суд у накнадном трајању поступка затражио од правног следбеника ГГ да се изјасни о тужби и тужбеном захтеву и могућности уласка у поступак и наставка истог, те како се тужена ВВ изјаснила и изјавила да прихвата парницу, произлази да је иста ступила у парницу која је покренута против њеног правног претходника, због чега су неприхватљиви наводи другостепеног суда да тужба није могла да се уреди и субјективно преиначи јер иако покретањем поступка јесте учињен недостатак тужена ВВ је дала сагласност да уђе у поступак и да исти води давањем пуномоћја свом адвокату.

Испитујући поново правилност ожалбене пресуде у преосталом делу става првог изреке у коме је одлуком Врховног суда пресуда Апелационог суда укинута, на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), те поступајући по налогу из одлуке Рев 23781/24 од 26.03.2025.године у складу са одредбом члана 398 ЗПП-а која се сходно примењује на основу члана 419 ЗПП-а Апелациони суд је расправио у поновном поступку сва спорна питања на која је указао Врховни суд, те одлучио као у ставу првом изреке.

Ценећи поново процесну могућност у складу са налогом из Рев одлуке да се тужба поднета против ГГ који је преминуо пре подношења тужбе сматра дозвољеном, јер је, како је то наведено у Рев одлуци, његов правни следбеник ВВ дала сагласност да уђе у поступак и да исти води давањем пуномоћја свом адвокату, Апелациони суд је из стања у списима предмета утврдио да се поднесак тужене ВВ поднет преко пуномоћника када је примила тужбу, као и реч њеног пуномоћника на рочишту, те жалбени наводи које је овај суд дужан да цени, као другостепени не могу тумачити на начин да је иста дала сагласност да уђе у поступак покренут против умрлог супруга, те изјаснила да прихвата парницу, због чега се не може сматрати ни да је иста добровољно ступила у парницу и на тај начин отклонила процесни недостатак.

Наиме, из стања у списима предмета произлази да је, након достављања тужбе тужилаца поднете суду дана 11.10.2017.године, у којој је означен као тужени ГГ, на адресу означеног туженог ГГ, његова супруга ВВ, као непарничар, поднеском од 22.1.2018.године обавестила суд да је тужени ГГ преминуо дана 8.7.2017.године, достављајући извод из МК умрлих, као и решење о наслеђивању, те предложила да првостепени суд тужбу одбаци, након чега је, првостепени суд је, уместо да тужбу одбаци применом члана 80 став 5 ЗПП-а, наложио тужиоцима уређење тужбе означавањем као тужене наследнице ГГ, по ком налогу су тужиоци поступили. Како јој је након “уређења” тужбе по налогу првостепеног суда достављена тужба уз налог за одговор на тужбу иста је оспорила тужбени захтев без изричите сагласности за ступање у парницу. На рочишту одржаном дана 5.10.2023.године пуномоћник тужене је поново истакао да је тужбу требало одбацити јер је ГГ био покојни у моменту подношења тужбе те да се ради о недостатку који је неотклоњив у смислу члана 80 став 5 ЗПП-а поново упућујући на поднесак од 18.01.2018.године.

Благовременом жалбом тужена је поново истакла овај недостатак, указујући на хронологију поступања у овој правној ствари, те поново указујући на наводе из свог поднеска од 18.01.2018.године, као и на речи са рочишта за главну расправу од 5.10.2023.године, уз наводе да је првостепени суд ове наводе игнорисао, те указујући да се ради о неотклоњивом недостатку због кога је тужбу требало одбацити, прилажући уз жалбу и ставове судске праксе којим потврђује исправност одбачаја тужбе, а ничим не указујући на своју сагласност за вођење парнице.

Апелациони суд као другостепени суд, сагласно одредби члана 386 став 1 и 3 ЗПП-а има обавезу да испитује првостепену пресуду у делу у коме се побија жалбом, у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, те дакле по службеној дужности пази и на апсолутно битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 9 ЗПП-а која је учињена ако је у поступку као тужени учествовало лице које не може да буде странка у поступку, осим ако вођење парнице, односно вршење појединих радњи није накнадно одобрено.

Имајући у виду овакво стање у списима предмета, те жалбене наводе тужене, Апелациони суд је, поступајући по налогу Врховног суда, који је изразио став да се ради о отклоњивом процесном недостатку, оценио да се из оваквог стања у списима и несумњиво изражене процесне воље ВВ не може закључити да је постојала њена сагласност као правног следбеника ГГ да буде тужена по тужби поднетој против њеног умрлог супруга, односно у моменту када је исти преминуо, те да се не може сматрати да је недостатак који је постојао у моменту подношења тужбе у току поступка отклоњен субјективним преиначењем недозвољене тужбе, те одлучио као у изреци.

У конкретном случају Апелациони суд је имао у виду и одредбу члана 6 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода – ЕКЉП у даљем тексту (Закон о ратификацији Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Службени лист СЦГ – Међународни уговори бр. 9/03, 5/05 и 7/05- испр. и Службени гласник РС – Међународни уговори 12/10 и 10/15) те ценио да је ово једина законита одлука која се може донети у наведеној процесној ситуацији. Наиме, одбачајем тужбе није повређено право тужилаца на приступ суду јер се ради о тужби за утврђење која се може поднети у свако доба, а супротним поступањем, односно сматрањем да је недостатак подношења тужбе против умрлог лица отклоњен у наведеној процесној ситуацији неисказивања изричите сагласности (већ управо противљена учешћу по тужби поднетој против супруга који је преминуо пре подношења тужбе) било би повређено право тужене на равноправност странака у поступку.

Ово посебно имајући у виду да је управо главни жалбени разлог тужене да је тужба поднета против умрлог лица, те да је тужбу ваљало одбацити. Ове жалбене наводе је Апелациони суд као другостепени дужан да цени, пазећи на повреду из члана 374 став 2 тачка 9 ЗПП-а и по службеној дужности, посебно јер наведена повреда није разлог за ревизију према члану 407 ЗПП-а, те је у односу на ту повреду ревизија неделотворно правно средство. Такав жалбени навод у вези са поднеском тужене као непарничара од 22.01.2018.године и речи са рочишта од 5.10.2023.године пуномоћника

тужене (уз обавезу суда да по службеној дужности у току целог поступка пази да ли лице које се појављује као странка у поступку може да буде странка у поступку), не може се тумачити као сагласност за ступање у парницу, те отклањање процесног недостатка на који указује и ревизијски суд.

Наиме, сагласно пракси Европског суда за људска права који тумачи ЕКЉП, која је ратификацијом постала саставни део правног поретка Републике Србије, а о којој су и домаћи судови дужни да воде рачуна на основу одредбе члана 16 став 2, 18 став 3 и 20 став 3 Устава Републике Србије, равноправност странака налаже да свака странка добије разумну могућност да предочи свој случај под условима који је не доводе у суштински неповољнији положај у односу на другу странку (*Varnima Corporation International S.A. v. Greece*, представка 48906/06, одлука од 28. маја 2009. године, ставови 28-35), а супротној страни се не сме пружити додатна повлашћена могућност да промовише своје ставове као што је право да буде на суду онда када је одсутна друга страна (*Borgers v. Belgium*, представка бр. 12005/86, одлука од 30.10.1991. године, ставови 24-29), који случајеви се могу уподобити конкретној правној ситуацији.

Осим тога, до повреде права на правично суђење може довести и неконзистентна судска пракса, па тако сагласно пракси ЕСЉП варијације у пракси највишег суда могу саме по себи бити супротне начелу правне сигурности, што је начело које се у Конвенцији подразумева и које представља један од основних елемената владавине права (*Vrabec v. Slovakia*, представка бр. 31312/08, одлука од 26. марта 2013. године, став 27).

Наиме, након поступања по налогу Врховног суда те утврђења да није било сагласности тужене за ступање у парницу, те да процесни недостатак подношења тужбе против умрлог лица њеном сагласношћу није отклоњен, због чега је и донета одлука као у изреци, Апелациони суд указује да је устаљено мишљење у судској пракси, како другостепених, тако и Врховног касационог суда и Врховног суда, да се у конкретном случају ради о неотклоњивом процесном недостатку.

Наиме, ово схватање изражено је у пресуди Врховног касационог суда Рев 3259/18 од 27.09.2018. године из које је сентенца утврђена на седници грађанског одељења од 12.02.2019. године, као и одлуци Врховног суда Рев 3585/21 од 31.08.2021. године. У обе ове одлуке наведено је да се парница не може покренути према умрлом лицу, због чега је тужба тужиоца правилно одбачена, као и да означавање умрлог лица као туженог представља недостатак тужбе који за последицу има одбачај тужбе по члану 80. став 5. ЗПП-а јер је у питању недостатак који је такве природе да спречава даље вођење поступка, а који се не може отклонити, с позивом на одредбе члана 74. став 1, 79 став 1 и 80 став 1 и 5 ЗПП-а.

Језичким и логичким тумачењем одредби члана 74 став 1 ЗПП странка у поступку може бити свако физичко и правно лице, према члану 79 став 1 ЗПП суд по службеној дужности пази да ли лице које се појављује као странка може да буде странка у поступку и да ли је парнично способна, а према члану 80 став 1 и 5 ЗПП кад суд утврди да лице које се појављује као странка не може да буде странке у поступку а тај недостатак може да се отклони позваће тужиоца да отклони недостатак а ако

недостаци не могу да се отклоне суд ће решењем да укине спроведене радње и одбаци тужбу.

Из наведених одредби произлази да способност бити странка у поступку има значај процесне претпоставке од које зависи овлашћење суда да се може упустити у одлучивање о предмету спора па имајући у виду да је тужба поднета дана 11.10.2017. године, а да је тужени ГГ умро 08.07.2017. године, дакле пре подношења тужбе, то исти није могао имати својство странке у поступку, а чињеница да је он био мртав у моменту подношења тужбе, говори у прилог томе да се такав недостатак није могао отклонити сагласно одредби члана 80 став 1 и 5 ЗПП, те ни парница није могла почети да тече, јер почиње да тече достављањем тужбе туженом. Како парница није могла почети да тече није могла бити ни настављена било каквим пристанком законских наследника било тужиоца било тужене (при чему је Апелациони суд поступајући по налогу Врховног суда утврдио да таквог пристанка у конкретном случају није ни било). Осим тога, првостепени суд је погрешно наложио уређење недозвољене тужбе субјективним преиначењем, јер се означавање наследника преминулих странака не може сматрати субјективним преиначењем тужбе, с обзиром да члан 212 Закона о наслеђивању – ЗОН прописује да заоставштина прелази по сили закона на оставиоачеве наследнике у тренутку његове смрти, уколико се нису одрекли наследства, погрешно тумачећи предлог тадашњег непарничара да се одбаци тужба, као ступање у парницу.

И по становишту правне науке, својство странке у поступку признато је свим физичким и правним лицима односно свим субјектима који по правилима материјалног права могу бити носиоци права и обавеза. Страначку способност физичка особа стиче рођењем, а губи смрћу, те се не може стога парнични поступак водити против умрле особе јер је страначка способност основна процесна позитивна претпоставка као околност од чијег постојања зависи допустивост покретања парничног поступка, расправљање у парници и доношење мериторне одлуке о основаности тужбеног захтева. Позитивне претпоставке су оне без чијег постојања вођења парнице и доношења мериторне одлуке није допуштено. О постојању процесних претпоставки суд мора водити рачуна по службеној дужности. Протеком одређених процесних стадијума недостатак неких претпоставки престаје бити релевантан па догле недопуштено поступање постаје допуштено, али због недостатка позитивних процесних претпоставки односно због постојања процесних сметњи тужба се мора као недопуштена одбацивати. Суд не може по недопуштеној тужби испитивати основаност тужбеног захтева. Ако након одбацивања тужбе наступе околности које би покретање парнице чиниле накнадно допуштеним пређашње одбацивање не представља препреку за поновно покретање парнице међу истим странкама и у истом предмету спора. Тек ако су све процесне претпоставке испуњене суд се може упустити у оцењивање основаности допуштеног захтева.

Страначка способност дакле представља позитивну процесну претпоставку те онај ко нема страначку способност не може бити странка у поступку. Одредбе о страначкој способности су императивне норме јер суд у току целог поступка по службеној дужности пази да ли особа која се појављује као странка може бити странка. Ако је недостатак страначке способности постојао од самог подношења тужбе суду, као што је у конкретном случају, у парници се не могу предузимати процесне радње, а ако

је до губитка страначке способности дошло у току парнице о преносивим правима наступа *ex lege* прекид поступка, па ће се поступак наставити кад наследници наставе поступак или када их суд на предлог противника позове да то учине. Недостатак страначке способности увек је истог правног значаја, разлог је такозване апсолутне ништавости о коме је жалбени суд дужан водити рачуна по службеној дужности (у правној теорији видети страна 27 Грађанско парнично процесно право Трива – Белајац-Дика, исто тако и Познић страна 23).

Имајући у виду изложено стање у списима, цитиране процесне одредбе које се као такве уско тумаче, цитирану праксу Врховног касационог и Врховног суда, становиште правне науке, те праксу ЕСЈП, те поступајући у складу са налогом из Рев одлуке, Апелациони суд је оценио да се због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 9 ЗПП-а, ожалбена пресуда у преосталом делу мора укинути, а тужба као недозвољена одбацити, јер се не може се из стања у списима, код цитираних процесних одредби, утврдити изричито постојање сагласности његовог правног следбеника, овде жалиље за ступање у парницу, уместо умрлог супруга, према коме парница није почела да тече.

Будући да су првотужени и првобитно друготужени пок. ГГ, као уговорне стране из уговора о купопродаји непокретности овереног дана 20.02.2008. године, пред Трећим општинским судом у Београду под II ОвI број 64/08, чија се ништавост тражи, нужни и јединствени супарничари, у смислу члана 210 ЗПП-а и да суд у смислу члана 79 став 1 ЗПП-а по службеној дужности пази у току целог поступка да ли лице које се појављује као странка може бити странка у поступку, то је тужба морала бити одбачена у овом делу у односу на обе странке.

Са свега изложеног, због учињене битне повреде из члана 374 став 2 тачка 9 ЗПП-а, одлучено је као у ставу првом изреке на основу овлашћења из члана 387 став 1 тачка 4 у вези са чланом 391 став 3 ЗПП-а.

Како је правноснажно преиначена одлука о главној ствари (у делу у коме је ревизија одбијена) а у погледу другог захтева тужба је одбачена, преиначена је и одлука о трошковима поступка, те су на основу одредби чл.153, 154 и 163 ЗПП-а обавезани тужиоци, као солидарни повериоци, да туженом Универзитету "Мегатренд" надокнаде трошкове парничног поступка: за састав одговора на тужбу у износу од 56.250,00 динара, за заступање са приступом и паушалом на 3 одржана рочишта (дана 28.6.2021. године, 30.11.2021. године и 5.10.2023. године) у износу од по 60.750,00 динара, за приступ на 1 неодржано рочиште (дана 28.1.2021. године) износ од 32.625,00 динара, за састав жалбе од 31.3.2022. године износ од 112.500,00 динара, као и за таксу на одговор на тужбу у износу од 24.375,00 динара, и таксу на жалбу у износу од 48.750,00 динара, што укупно износи 456.750,00 динара, као и да туженој ВВ надокнаде трошкове парничног поступка: за састав одговора на тужбу и једног поднеска од 22.1.2018. године у износу од по 56.250,00 динара, за заступање са приступом и паушалом на 4 одржана рочишта (дана 16.9.2020. године, 28.6.2021. године, 30.11.2021. године и 5.10.2023. године) у износу од по 60.750,00 динара, за приступ на 5 неодржаних рочиште (дана 12.11.2019. године, дана 30.1.2020. године, дана 2.3.2020. године, дана 28.1.2021 и дана 16.3.2021. године) износ од по 32.625,00 динара, за састав жалбе од

18.2.2022. године износ од 112.500,00 динара, као и за таксу на одговор на тужбу у износу од 24.375,00 динара, и таксу на жалбу у износу од 48.750,00 динара, што укупно износи 704.250,00 динара, све одмерено према одређеној вредности предмета спора према Таксеној тарифи, важећој у време настанка таксене обавезе. На новчани износ накнаде трошкова, туженој ВВ је досуђена и законска затезна камата, на основу одредаба чланова 163. став 3. у вези са ставовима 1. и 2. ЗПП и 277. став 1, у вези са чланом 324. став 2. Закона о облигационим односима - ЗОО (Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/03 - Уставна повеља и "Сл. гласник РС", бр. 18/20) од дана извршности па до исплате. Наиме, трошкови парничног поступка представљају новчану обавезу то тужена ВВ има право на затезну законску камату по чл. 277 ст. 2 ЗОО, у погледу које тужени пада у доцњу, у смислу чл. 324 ЗОО, када одлука о трошковима поступка постане правноснажна и када протекне рок за њено добровољно испуњење односно, када одлука о трошковима поступка постане извршна, због чега је захтев тужене за исплату законске затезне камате од дана 5.10.2023. године као дана пресуђења па до дана извршности одбијен као неоснован.

Како су тужени Универзитет "Мегатренд" и ВВ успели у жалбеном поступку, на основу члана 165 у вези са чланом 153 ЗПП-а, досуђени су им трошкови другостепеног поступка и то Универзитету "Мегатренд" у укупном износу од 171.050,00 динара, у висини састава жалбе 19.12.2023. године у износу од 112.500,00 динара, као и на име судске таксе на жалбу у износу од 48.750,00 динара и такса на одлуку у износу од 9.800,00 динара, и туженој ВВ у укупном износу од 171.050,00 динара, у висини састава жалбе 3.1.2024. године у износу од 112.500,00 динара, као и на име судске таксе на жалбу у износу од 48.750,00 динара и такса на одлуку у износу од 9.800,00 динара. Како је преиначена одлука о главној ствари то су преиначени и трошкови поступка, те како су тужени успели у првостепеном и другостепеном поступку, на основу овлашћења из члана 165 став 2 у вези члана 153 ЗПП-а досуђени су им трошкови целог поступка, те је одлучено као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић